

இது சீனப் புரட்சியின் அறுபத்தி மூன்றாம் ஆண்டு. புரட்சிக்குப் பின்னால் மக்கள் ஜனநாயக சர்வாதிகாரம் என்ற அரசமைப்பின் கீழ் நடப்பெற்ற தரேதலை விளக்குகிறது இந்தக் கதை. "கம்யூனிஸ்டு நாடு என்றால் தரேதலே கிடையாது, கட்சியின் சர்வாதிகாரம் தான்" என்றும், நமது நாடான ஜனநாயக நாடென்றும் மூதலாளித்துவப் புத்திரிகைகள் தொடர்ந்து பொய்ப்பிரச்சாரம் செய்கின்றன.

இந்திய ஜனநாயகத்தின் யோக்கியதையை நாம் புதிதாக அம்பலப்படுத்தத் தவேயில்லை. கடைகள், கிரிமினல்கள், திருடர்களதைத் தவிர வேறு யாரும் வடேபாளராக நிற்க முடியாது என்பதை மக்களே அனுபவப்பூர்வமாக உணர்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். சீனத்தில்லோ, மக்களுக்குத் தொண்டாற்றி, மக்களின் மதிப்பையும் அங்கீகாரத்தையும் பெறாத யாரும் வடேபாளராகக் கட்டப் போட்டியிட முடியாது என்பதையும், வடேபாளரின் குற்றநிறைவுகள் மக்கள் மத்தியில் அலசி ஆராயப்படும் என்பதையும் இச்சிறுகதை தெளிவுபடுத்துகிறது.

அனாதைத்துக்கும் மலோக, பண்ணை விடுதலை, பண்களின் குடும்ப, சமூக, அரசியல் அடிமதைத் தனங்களான எதிர்த்த போராட்டம் உழைக்கும் மக்கள் மத்தியில் எப்படி நடத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அலங்காரங்கள் இன்றி மிகச் சாதாரணமாக விவரிக்கிறது இக்கதை.

இந்தியாவைப் போலவே மிகவும் பின்தங்கியிருந்த சீனத்தில் சூமார் 45 ஆண்டுகளுக்கு முன் தரேதலின் நின்ற ஒரு பண்ணை வடேபாளரின் அனுபவம் இது. இங்கே பண்களுக்குக் காண ஒதுக்கீடு மலம் பஞ்சாயத்துத் தலைவியான பண்கள் 'அவர்' மலம் தான் ஆட்சி நடத்த முடிகிறது- என்ற வடேக்கேடும் இந்தக் கதையைப் படிக்கும் போது நனைவாக்கு வரத்தான் செய்கிறது.

இதுவே சீனத்தின் மூதல் தரேதல், நாடு முழுவதும் தரேதல். யாரைத் தரேந்தெடுப்பது? – அதற்காகத் தான் இன்றைய கிராமக் கட்டடம். ஒவ்வொரு பிராந்தியத்திலும் மக்கள் தொகைக்கு ஏற்ப பிரதிநிதிகள் எவ்வளவு என்று தீர்மானித்திருந்தார்கள். அவர்களைப் பிராந்தியத்திலிருந்து தரேந்தெடுத்து மக்கள் பேராயத்துக்கு (மக்கள் காங்கிரஸ்) அனுப்ப வேண்டும்.

2 / 9

Written by தமிழ்ரங் கம்
Wednesday, 15 August 2012 15:20 -

வட்டாரக் கட்டடத்தில் மறுபதிதன்னைப் பற்றி மட்டுமே விளம்பரம் செய்து கொண்டார். இன்றைக்கு இதுபற்றி இரண்டில் ஒன்று பார்த்துவிட வேண்டும். சுயாஃபெங் என்ன உதவிகள் செய்தாள், அவள் பங்கு என்ன என்பது பற்றியும் நீங்கள் திரிந்து கொள்ள வேண்டும்.”

ஜியா கய்யை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு பின்னலையை பின்புறம் ஒதுக்கிக் கொண்டே அமர்ந்தாள் லி. சட்டினை கட்டிடம் அமைதியானது. எல்லோருடைய கண்களும் ஜியா கய்யை மொய்த்தன.

அவன் இதோ இப்போதுகூட எழுந்திருந்து தன் மனைவிக் கும் பங்குண்டு என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் குறையாட்களனை ஒப்புக் கொண்டால் கூடப்போதும் என்பது போல அவர்கள் பார்த்தனர். அப்படியிருந்தால் வற்றி அவன் பக்கம்தான். ஆனால் அவன் அப்படிச் செய்யவில்லை.

பதவிகளை அனுபவித்த அனுபவித்த பழகிவிட்டான் ஜியா. கிராமத்தார் தன்னை ஆதரிப்பார்கள்; கதைதட்டி ஆதரித்தது தரேந்தருக்குத் துவிடுவார்கள் என்று அவன் எண்ணியிருந்தான். தரேந்தருக்காகவோ புதிதாக நீலமலே கோட்டை கட்ட அணிந்து வந்திருந்தான்.

இப்போது அவனுக்கு உடம்பெல்லாம் கசகசத்தது; ஓரக்கண்ணால் மனவியைப் பார்த்தான் – தனக்கு ஆதரவாக ஏதாவது சொல்ல மாட்டாளா? "சகோதர சகோதரர்களே! ஜியாகுய்யை காரணமில்லாமல் பழிசொல்லாதீர்கள்..... நான் முன்னேறியிருக்கிறேன் என்றால் அதற்கு அவரது உதவியே முழக்க முழக்கக் காரணம்," – இப்படி ஏதாவது பசேமாட்டாளா?

ஆனால் அவளோ வாய்திறக்கவில்லை; தலையைத் தொங்கப் போட்டிருந்தாள்; தலைமுடி அவள் கண்களதைத் திரையிட்டிருந்தது. இதுபோல ஒரு கட்டத்தில் அவள் எப்போதும் எழுந்து நின்று பசியது கட்டில்லை.

“சகோதர சகோதரிகளே!” குயின் ஜியா குய் வறொமனடே முனகினான். வாய் உலர்ந்தது. கரல் துழ்துழத்தது. “லி குய் ஹுவா இப்போது சொன்னது உண்மையல்ல....”

4 / 9

அடூத்து லி கய்ய் ஹீ வா, அதற்கடூத்து மரூம்களவை வடே பாளராக முன் மொழிந்த 'யின்' என்ற பணை.... எல்லோரிடமும் வீட்டில் நடந்த சண்டையை வரிவிடாமல் கொட்டித்தீர்த்தாள்.

‘யின்’ பக்கத்து வீட்டுதான். சண்டையின் உச்சத்தில் அவன் கத்தியதெல்லாம் அவளாக்கும் காதில் விழுந்தது. கட்டை உள்ளாக்காள்கொதித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சயெ்தி களே விப் பட்டு அநகேமாக கிராமத்தில் பணைகளும் ஆணைகளுமாய் ப் பலர் கடிபிவிட்டனர். "இவ்வளவு மோசமானவனா குவின?" எல்லோர் மனதிலும் அந்தக் களே வி எழுந்தது.

மாலை நேரம் வந்தது, தளேதல் நடந்தது. முபிவா எல்லோருக்குமே அதிர்ச்சி தந்தது. குவினுக்கு மூன்று ஓட்டுக்கள். மற்ற எல்லோரும் குய்யா ஒப்பெங்குக்கு ஓட்டுப் போட்டிருந்தார்கள்.

குவினால் தாங்க முடியவில்லை. கட்டிடம் முடிவதற்கு முன்னே அவன் கிளம்பிவிட்டான். அவன் தாய் அவனைத் துரத்திக்கொண்டு ஓடினாள் – அழுது புலம்பிக் கொண்டே.

பெண்கள் கழகத் தலைவரும், அடுத்த வீட்டுக்காரியும் வந்து பார்த்தபோது அவன் படுக்கையில் படுத்துத் தலையணையால் முகத்தை மூடியிருந்தான்.

அவர்கள் சமாதானமாய்ப் பச்சிப் பார்த்தார்கள். அவன் பதில் பச்சேவில்லை, கிராமத்திலிருந்தே தன்னதைத் தள்ளிவதைத் துவிட்டதைப் போல அவன் நினதைத் துக் கொண்டான். எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தும் ஏதும் கட்டைகாததால் அவன் அம்மாவும் படுத்துவிட்டான். நீண்டநேரம் அவளது மூணுமூணுப்பு மட்டும் கட்டைக் கொண்டேயிருந்தது.

